

Človek iz mesta je pristopil k samotnemu možu in ga vprašal, kje naj najde resnico.

Moder mož mu je odgovoril: »Beri pesniške zbirke in našel jo boš!« Medtem mu je na ramo sedla drobna ptičica.

Mož iz mesta je videl v ničnem življenju prav malo ptic in je vprašal, kakšna ptica da je to.

»Slavec!«

Stari mož mu je razložil, da pesnike po smrti vržejo slavcem, ti pa jih pohodijo. Mož iz mesta je strme poslušal. Poznal je sicer koristnost ptic, vendar ni vedel, čemu služijo po milosti poezije.

Zadovoljen z odgovorom se je vrnil v mesto. Posihmal je živel srečno.

MARIJA PODNAR

Noč

Temno, z zvezdami posejano nebo. Luna kot zlatozapečeni hleb kruha... Zvezde kot drobtine raztresene po nebu... Tam daleč pred seboj čutim tovarniške dimnike. Pisk vlaka razreže tišino, pa se zopet oddalji, kot topot nog je še, kot šum vetra, kot praznina vprašanja... Sence se premikajo, v daljavi slišim šumenje reke. Tišina se prepleta s šumi, vsak vzdih je slišati kot klic. Noč objema zemljo s svojimi temnimi, črnimi rokavi in niti svetloba ulične svetilke ne more pregnati teme.

Na križišču

Prišel je do križišča.

»Kam?«

Nič, le odmev lastnega dihanja in sonce, vroče poletno sonce. Mnogo je premišljeval o tem, kam bo šel, če bo prišel na križišče. A zdaj, ko je tu, ne ve nič več.

»Na levo, na desno, morda naravnost? Glej, tista je tako široka, bela!? Lahko bo hoditi po njej. In tista je taka kakor ona, po kateri sem že hodil. In tista!? In tista!?

Med grmovjem je zagledal stezo. Majhno, skrito, vso obraslo s cvetjem in drevjem.

Odločil se je. Stopil je na stezo. Tisto majhno, skrito, vso obraslo s cvetjem in drevjem.

»Strma je, težka, a zato lepa,« je še pomislil.

Človek

Je človek res človek? Je res tisto, kar pravijo o njem? Je res to isti človek, ki je bil že na Luni, je to res on, ki na naslovne strani časopisov piše: Pomagajmo človeštvu. Da je to on?

Da, to je tisti! To je tisti, ki pošilja denar za lačne, to je tisti, ki s tehniko in razumom osvaja veselje, to je on, ki celó z debelo tiskanimi črkami piše parole.

Ob pol šestih so z avtobusne postaje odpeljali človeka, ki je nezavesten ležal na tleh, pa ga začuda noben »človek« ni videl.